

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **ALKA TRADING s. r. o.**, IČ: 25590707, se sídlem náměstí Svobody 208/16, Znojmo, zastoupen JUDr. Radkem Coufalem, advokátem, se sídlem Lidická 5a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2012, č. j. 15251/2012-NH-30.1-25.4.12, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2012, č. j. 31 A 52/2012 - 56, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2012, č. j. 31 A 52/2012 - 56, **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně pro vady řízení zrušil rozsudkem ze dne 19. 12. 2012, č. j. 31 A 52/2012 - 56, rozhodnutí žalovaného č. j. 15251/2012-NH-30.1-25.4.12 ze dne 5. 6. 2012, a věc vrátil k dalšímu řízení (výrok I.), a dále rozhodl, že žalovaný je povinen náhradit žalobci náklady řízení ve výši 8760 Kč (výrok II.). Napadeným rozhodnutím žalovaný (dále jen „stěžovatel“) rozhodnutí Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 14. 3. 2012, č. j. KHSJM 11291/2012, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 56 písm. b) ve spojení s ustanovením § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, (dále jen „tabákový zákon“), změnil tak, že upřesnil skutkovou větu ve výroku, nicméně o vině a trestu rozhodl stejně.

V kasační stížnosti ze dne 18. 1. 2013, doručené soudu 21. 1. 2013, stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel následně podáním ze dne 25. 1. 2013 požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odůvodnil tím, že právní závěry krajského soudu jsou v souzené věci nejasné. Dále uvedl, že nežádoucí stav, který v daném případě reálně hrozí, tj. existence dvou rozdílných, případně protichůdných, správních rozhodnutí, je v rozporu s principem právní jistoty, a tyto právní následky napadeného rozsudku by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného

účinku může vzniknout jiným osobám. Podle názoru stěžovatele přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

K výzvě soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 6 Ads 2/2013 - 20, jež nabylo právní moci 1. 2. 2013, se žalobce podáním z 8. 2. 2013 vyjádřil ke kasační stížnosti a současně vyslovil souhlas, aby kasační stížnosti žalovaného byl přiznán odkladný účinek.

Podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom přiměřeně užije ustanovení § 73 odst. 2 až 5. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Jak již Nejvyšší správní soud ve své četné judikatuře konstatoval, poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, tak budou nepochybně představitelné v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce

S ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení před soudem nicméně nelze žalovanému správnímu orgánu upírat právo obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného krajským soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, pak zásadně platí, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. V témže usnesení však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poukázal i na možné negativní dopady, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí, na základě kasační stížnosti podané žalovaným. Nejvyšší správní soud uvedl, že za situace, kdy by byl takový rozsudek krajského soudu zrušen, dostala by se věc do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem. Ten, vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), může rozhodnout o zákonitosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně tak jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozsudek krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. Nejvyšší správní soud připustil, že takový případ lze řešit přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud vycházející z uvedeného názoru rozšířeného senátu tak dospěl k závěru, že ve zmíněném možném nežádoucím právním i procesním stavu lze u stěžovatele shledat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. pro rozpor s principem právní jistoty. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ochrání i právní jistotu žalobce, jakožto účastníka řízení o přezkum tolika jednoho správního rozhodnutí; nelze

totiž vyloučit, že stěžovatel ani ve správním řízení, ač zavázán právním názorem krajského soudu, žalobcovým námitkám opětovně nevyhoví. Nejvyšší správní soud uzavírá, že pozastavení účinků napadeného rozsudku krajského soudu neúměrně nezvýhodní stěžovatele oproti žalobci; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný rozpor s důležitým veřejným zájmem, rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu